

Arrest

nr. 191 072 van 30 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. G. PIERRE, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 10 september 2015 via de Letse ambassade in Cairo een visum had verkregen, kwam volgens zijn eigen verklaringen toe in België op 13 april 2016.

1.2. Verzoeker diende op 14 april 2016 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Denderleeuw trof op 19 april 2016 de beslissing tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19*quinquies*) van de in punt 1.2. vermelde aanvraag.

1.4. Verzoeker diende op 15 juli 2016 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van zijn vader T. N. H., van Belgische nationaliteit.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 12 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 20 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2016 werd ingediend door:

Naam: T.(...) J.(...) Voornamen: R.(...) W.(...) Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3°de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)".

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

-inkomsten van de referentiepersoon.

-attest dd 20.07.2016 van het OCMW D.(...) waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun ontving van het OCMW. Er werd echter geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat ook betrokkene geen financiële steun van het OCMW ontvangt.

-'certificaat van niet-eigendom' dd 11.10.2016 waarin de referentiepersoon verklaart geen inkomsten of eigendommen heeft in Kameroen. Echter, het is betrokkene zelf die aan de hand van officiële documenten dient aan te tonen geen inkomsten en eigendommen te hebben in het land van herkomst. Deze bewijzen werden echter niet voorgelegd.

-bewijzen van geldstortingen via Moneytrans van de referentiepersoon aan derden voor de periode 01.01.2007- 31.12.2014. Aangezien niet uit dit attest blijkt dat de referentiepersoon geld overmaakte aan betrokkene kan het voorgelegde document niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis/ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een eigen gezinsleven leven kan opbouwen/hervatten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

*Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "(...) *administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht; de manifeste beoordelingsfout* (...)". Verzoeker verwoordt zijn eerste middel als volgt:

"Aangehaalde normen

-Art. 8 EVRM beschermt het recht op familieleven:

'Art. 8 EVRM

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Conform vaste rechtspraak van het EHRM moet er bijgevolg een overweging worden gedaan tussen het recht op familieleven en het belang van de Staat zijn grenzen te controleren (z. o.a. B. RENAULD, T. BOMBOIS, P. MARTENS, « Existe-t-il un droit fondamental au regroupement familial a Strasbourg, a Luxembourg et a Bruxelles ? » in X., Mélanges en l'honneur de Michel Melchior, Bruxelles, Bruylant, 2010, p. 795 ; H. LAMBERT, « Family unity in migration law : The evolution of a more unified approach in Europe » in V. CHETAIL et C. BAULOZ (dir.), Research Handbook on International IMW and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, p. 204).

Zo stelde het EHRM in de zaak Jeunesse t. Nederland vast dat:

'The instant case may be distinguished from cases concerning "settled migrants" as this notion has been used in the Court's case-law, namely, persons who have already been granted formally a right of residence in a host country. A subsequent withdrawal of that right, for instance because the person concerned has been convicted of a criminal offence, will constitute an interference with his or her right to respect for private and/or family life within the meaning of Article 8. In such cases, the Court will examine whether the interference is justified under the second paragraph of Article 8. In this connection, it will have regard to the various criteria which it has identified in its case-law in order to determine whether a fair balance has been struck between the grounds underlying the authorities' decision to withdraw the right of residence and the Article 8 rights of the individual concerned' (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, no 12738/10, para. 104)

-Art. 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

'De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed'.

Ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen stellen dat:

'Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.'

Die bepalingen worden door vaste rechtspraak van Uw Raad zo geïnterpreteerd:

'(...) l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet' (z. o.a. RvV, nr. 151.436 van 31 Augustus 2015 ; RvV, nr. 116.872 van 14 januari 2014).

- De administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur impliceren dat het bestuur zorgvuldig handelt, door alle relevante informatie in aanmerking te nemen. Zo hoeft het bestuur:

Veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328); procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des régies qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claey's, no. 14.098, du 29 avril 1970)'

- Het bestuur mag ook geen manifeste beoordelingsfout maken. Een manifeste beoordelingsfout wordt gedefinieerd als volgt:

l'erreur qui, dans les circonstances concrètes, est inadmissible pour tout homme raisonnable' (C.E., arrêt n° 46.917 du 20 avril 1994) ou 'ce qu'une autorité placée dans les mêmes circonstances, et fonctionnant normalement, n'aurait pas décidé' (C.E., arrêt n° 26.181 du 18 février 1986), le caractère manifeste étant quant à lui défini comme suit 'est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires' (C.E., arrêt n°40.082 du 12 août 1992)' (RvV, arrest nr. 151.436 van 31 augustus 2015)

B. Uiteenzetting van het middel

DAAR WAAR bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij niet heeft bewezen dat hij ten laste van zijn vader leeft.

Dat het stelt dat 'gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon'.

TERWIJL verzoekende partij nog een student is. Hij heeft altijd ten laste van zijn vader geleefd, in België en in zijn land van herkomst.

De vader van verzoeker heeft zijn school- en levenskosten gedekt toen verzoeker met zijn Kameroense moeder in Kameroen leefde. Hij deed het verder toen verzoeker naar België is gekomen om er te studeren.

Verzoekende partij heeft verschillende documenten neergelegd om zulke afhankelijkheidsband met zijn vader van Belgische nationaliteit in zijn land van herkomst en in België te bewijzen:

-Wat betreft de afhankelijkheidsband tussen verzoekende partij en zijn vader in België, heeft verzoekende partij de volgende bewezen neergelegd:

** De inkomstenfiches van de vader van verzoeker, die werkt in Brussel voor een hotel. Hij verdient ongeveer 2000€/maand netto,*

** En attest van het OCMW, dat bewijst dat de vader van verzoeker niet ten laste van de het OCMW is.*

-Wat betreft de afhankelijkheidsband tussen verzoekende partij en zijn vader in zijn land van herkomst, heeft verzoekende partij bewezen van geldstortingen neergelegd.

Verwerende partij is tot de conclusie gekomen dat deze verschillende elementen het afhankelijkheidsband niet bewijzen. Dit is echter het gevolg van een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid.

Bestreden beslissing stelt, ten eerste, dat het attest van het OCMW geen bewijs vormt dat verzoeker niet ten laste van het OCMW valt, omdat het de naam van de vader van verzoeker en niet deze van verzoeker vermeld.

Doch is het gewone feit dat er een misverstand is geweest tussen verzoeker en de gemeentediensten wat betreft de documenten die toegebracht moest worden, zeker niet genoeg om tot de conclusie te komen dat verzoeker niet ten laste van zijn vader leeft.

Verwerende partij heeft toegang tot de gegevensbank van de OCMWs. Het kon maar zelfs controleren of verzoeker inderdaad niet ten laste van het OCMW valt.

Bovendien heeft verzoeker wel bewezen dat zijn vader over genoeg bestaansmiddelen beschikt. Hij verdient een behoorlijk nettosalaris van ongeveer 2000€/maand (stuk 2). Ook zijn vrouw verdient ongeveer 50€/maand netto (stuk 3). Dit is al genoeg om te bewijzen dat hij niet ten laste van het OCMW leeft. Hij leeft samen met zijn vader, zoals ongetwijfeld blijkt uit de woonstcontrole, en heeft dus geen recht op steun van het OCMW zolang het gezinshoofd, zijn vader, over genoeg financieel middelen beschikt, wat dergelijk het geval is.

Er blijkt bijgevolg duidelijk uit de huidige situatie van verzoeker, die studeert en samen met zijn vader leeft, dat hij ten laste van zijn vader is. Elk redelijk persoon kan maar tot de conclusie komen dat een student die samen met zijn vader leeft en over geen bestaansmiddelen beschikt dergelijk ten laste van zijn vader is.

Ondertussen is verzoeker ook gewoon naar het OCMW gegaan, om er een attest te krijgen waarop wordt vermeld dat hij niet van de steun van het OCMW geniet (stuk 4).

Bestreden beslissing stelt, ten tweede, dat het niet bewezen wordt dat de geldstortingen naar Kameroen ten voordele van verzoeker zijn gebeurd.

Het klopt dat de geldstortingen niet de naam van verzoeker melden. Die melden de naam van andere familieleden van de vader van verzoeker, die samen met verzoeker leefden en hem hebben opgevoed. De geldstortingen worden gedaan op de naam van het familielid die naar de stad gaat om er geld op te halen. Zo is er:

-H.(...) N.(...). Die is de zus van de vader van verzoeker. Zij leefde toen samen met zijn ouders en verzoeker in Kameroen. Nu is ze getrouwd en leeft ze met haar man;

-S.(...) P.(...) N.(...) B.(...). Die is de ex-vrouw van de vader van verzoeker. Zij krijgt geld om de kinderen die ze samen met de vader van verzoeker had op te voeden. Het bewijst dat verzoeker wel altijd zijn kinderen heeft gesteund en niet in de steek gelaten;

-H.(...) T.(...) N.(...). Die is de vader van verzoeker. Hij stuurde soms geld op zijn eigen naam zodat hij gedurende zijn verblijven in Kameroen cashgeld zelfs kon halen en naar zijn familie brengen;

-B.(...) D.(...) T.(...). Die is de vrouw van verzoeker. Gedurende haar verblijven in Kameroen bracht ze ook geld aan de familie van haar man, de vader van verzoeker, inclusief verzoeker zelfs;

-M.(...) K.(...). Die is de broer van verzoeker.

Deze familieleden hebben attesten opgelegd om te bewijzen dat zij inderdaad geld ging halen om de leven en schoolkosten van verzoeker te dekken (stuk 5).

Dit past trouwens volledig in de Afrikaanse traditie, waar de meest succesvolle familielid steun aan zijn familie aanbiedt. Voor de vader van verzoeker is het ondenkbaar om geen steun aan zijn zoon aan te bieden. Hij heeft hem altijd ten laste genomen, en zal zo blijven doen zolang hij niet over zijn eigen inkomsten beschikt.

Bestreden beslissing stelt, ten derde, dat het niet bewezen wordt dat verzoeker niet over bestaansmiddelen in zijn land van herkomst beschikt.

Er is opnieuw een misverstand geweest tussen de gemeentediensten en verzoeker. Verzoeker dacht dat hij moet klaarheid over de financiële situatie van zijn vader brengen, met het oog te bewijzen dat zijn vader over genoeg bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen. Het klinkt ook logisch: hoe zou zo'n jonge man die altijd ten laste van zijn vader in Kameroen heeft geleefd over inkomsten en eigendommen kunnen genieten?

Bovendien zou het perfect mogelijk zijn dat iemand die over bestaansmiddelen beschikt, doch ten laste van een familielid met hogere bestaansmiddelen valt. Verwerende partij kon niet zomaar speculeren over het bestaan van inkomsten in het land van herkomst, zonder andere bewezen van de afhankelijkheidsband in aanmerking te nemen.

Tenslotte legt bestreden beslissing een disproportioneel bewijslast op verzoeker. Het heeft zijn aanvraag niet grondig en zorgvuldig onderzocht.

Had verwerende partij zorgvuldig de door verzoeker aangebrachte elementen in aanmerking genomen, dan zou het maar tot de conclusie kunnen komen dat hij dergelijk ten laste van zijn Belgische vader valt. Er was een afhankelijkheidsband toen verzoeker in Kameroen leefde, en zulke afhankelijkheidsband bestaat nog vandaag gezien dat verzoeker samen met zijn vader in België leeft en dat zijn vader zijn school- en levenskosten blijft betalen.

Voor deze redenen en alle andere later te laten gelden dienen bestreden beslissingen nietig te worden verklaard."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "(...) het algemeen beginsel van het Europees recht van de rechten van de verdediging; het beginsel van behoorlijk bestuur audi alteram partem en van de rechten van de verdediging (...)." Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"A. Aangehaalde normen

- Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, verplicht het beginsel audi alteram partem een bestuurde te horen voordat een ernstig maatregel wordt genomen (zie o.a. D. RENDERS, *Droit administratif général*, Bruxelles, Bruylant, 2015).

Zo stelde de Raad van State in het arrest nr 212.226 van 24 maart 2011 dat:

«le principe général de droit 'audi alteram partem' est un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., Belgique, 24 mars 2011, n° 212.226).

- Het Europees Hof van Justitie beoordeelde ook dat, omwille van een algemeen beginsel van het Europees recht, iedere bestuurde het recht heeft gehoord te worden voor het nemen van een beslissing die hem nadeel berokkent.

In het Mukarubega arrest, bv, stelde het Hof dat:

'42 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Sopropé, C- 349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, en Kamino International Logisti.es, C- 129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

43 Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, en Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

44 Zoals het Hof in punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014:2081) in herinnering heeft gebracht, volgt uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (zie in die zin arrest Cicala, C- 482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht onlenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord.

45 Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).' (HvJ, 5 november 2014, Mukarubega, zaak C-166/13, §§42 tot 46, wij onderlijnen).

Elke lidstaat moet de algemene beginselen van het Europees recht eerbiedigen toen het past het Europees recht toe, zoals in casu waar verwerende partij de terugkeerrichtlijn heeft toegepast (zie o.a. K. LENAERTS et J. VANHAMME, « Procedural Rights of Private Parties in the Community Administrative Process », C.M.L.Rev., 1997, p. 534 ; J. GERKRATH, « Les principes généraux du droit ont-ils encore un avenir en tant qu'instruments de protection des droits fondamentaux dans l'Union européenne ? », R.A.E., 2006, p. 42).

De Raad van State heeft deze verplichting ook meermalen bevestigd (zie o.a. C.E., 24 février 2015, n° 230.293 ; C.E., 19 février 2015, n° 230.256 ; C.E., 19 février 2015, n° 230.257).

B. Uiteenzetting van het middel

DAAR WAAR verzoekende partij niet gehoord was door verwerende partij voor het nemen van bestreden beslissing.

TERWIJL, overeenkomstig de door het middel aangehaalde normen, was verwerende partij verplicht verzoekster te horen voor het nemen van bestreden beslissing.

Het is heel duidelijk dat bestreden beslissingen schade aan verzoekende partij brengt, zodat hij moest worden gehoord conform vaste rechtspraak van de Raad van State.

Het is ook heel duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten onder de sfeer van toepassing van het EU-recht valt, in zoverre het een uitvoeringsmaatregel van de terugkeerrichtlijn is.

Zou verwerende partij verzoekende partij hebben gehoord, dan zou verzoekende partij de gelegenheid hebben gekregen om bijkomende uitleg over zijn specifieke situatie te geven.

Verzoekende partij zou ook verschillende bijkomende documenten hebben neergelegd, zoals:

- Het attest van het OCMW die bewijst dat verzoeker niet van de steun van het OCMW geniet (stuk 4);

-De attesten van familieleden van verzoeker die getuigen dat zijn vader geld voor hem heeft gestuurd toen hij nog in Kameroen leefde (stuk 5). Samen met zijn consistente verklaringen geven deze attesten een uitleg over het feit dat de naam van verzoeker niet op de geldstortingen worden vermeld;

-Het bewijs dat de vader van verzoeker zijn treintickets heeft betaald, dat hij hem zakgeld geeft en dat hij zijn inschrijving bij het handelschool in Aalst heeft betaald (stuk 6, a, b en c).

Voor deze redenen en alle andere later te laten gelden dient bestreden beslissing nietig te worden verklaard."

Verzoeker voegt volgende bijlagen toe aan zijn verzoekschrift: loonfiches van de maanden november en december 2016 en januari 2017 op naam van mijnheer T. N. H. (verzoekschrift, bijlage 2), een loonfiche van de periode 29 december 2016 tot 31 december 2016 op naam van T. D. B. (verzoekschrift, bijlage

3), een attest van het OCMW op datum van 1 februari 2017 waarin verklaard wordt dat verzoeker niet gekend is wegens het aanvragen van financiële steun (verzoekschrift, bijlage 4), een aantal getuigenissen van familieleden van verzoeker in Kameroen op datum van 5 februari 2017 (verzoekschrift, bijlagen 5) en een aantal kopies van betalingsafschriften waar tweemaal een treinticket – *key card* op is gekopieerd (verzoekschrift, bijlagen 6).

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en de “(...) *de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur* (...)”. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “(...) *de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden* (...)” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur hij bedoelt, alsook op welke wijze deze en bovenstaande verdragsbepaling dan wel zouden worden geschonden.

2.3. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de door verzoeker geschonden geachte artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

De toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”
§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 juli 2016 een tweede aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van zijn vader T. N. H., die van Belgische nationaliteit is (zie punt 1.4.). Verzoeker maakte daarbij zijn geboorteakte over. Blijkens de bijlage 19ter diende verzoeker “(...) binnen de drie maanden, dus ten laatste op 12/10/2016 (...), de volgende documenten over te leggen: Paspoort – gelegaliseerde geboorteakte (+ vertaald door beëdigd vertalen) – bewijzen van onvermogen (geen inkomsten en eigendommen in het land van herkomst) – inkomsten van de Belgische referentiepersoon (T.(...) N.(...), H.(...)) – attest van het OCMW dat beide personen geen steun ontvangen – ziektekostenverzekering van beide personen – bewijs behoorlijke huisvesting – bewijs financiële steun in het verleden (...).”

Nadien werden door verzoeker de volgende documenten overgemaakt: een stortingsbewijs waaruit blijkt dat verzoeker een paspoort heeft aangevraagd, een aantal loonfiches op naam van verzoeker zijn Belgische vader T. N. H. – de referentiepersoon *in casu* – van de maanden januari tot augustus 2016, een bewijs van geldoverschrijvingen via *Moneytrans* over de periode van 9 juli 2007 tot 16 oktober 2014 opgemaakt in Brussel op 8 augustus 2016, zijn geboorteakte met legalisatie en beëdigde vertaling, een attest van het OCMW op datum van 20 juli 2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon *in casu* niet gekend is in het kader van een aanvraag om financiële steun te verkrijgen, een attest van het ziekenfonds op datum van 26 juli 2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon lid is en recht heeft op terugbetaling van medische zorg in de periode van 1 januari 2016 tot 31 december 2016, een attest voor een aanvraag van gezinshereniging op datum van 26 juli 2016 van het ziekenfonds en een huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon met bijgaande plaatsbeschrijving, reglement van inwendige orde en energieprestatiecertificaat. Uit een e-mail van de dienst migratie van de stad Denderleeuw aan de diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris op datum van 3 november 2016 blijkt dat verzoeker nog een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2014 – aanslagjaar 2015 op naam van zijn vader – referentiepersoon – overmaakte, alsook een certificaat van niet-eigendom in Kameroen op naam van verzoeker zijn vader op datum van 11 oktober 2016 en een stortingsbewijs waaruit blijkt dat verzoeker een paspoort en een “(...) *Carte Consulaire* (...)” heeft aangevraagd bij de Kameroense ambassade te Brussel. Uit een e-mail van de dienst migratie van de stad Denderleeuw aan de diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris op datum van 21 november 2016 blijkt dat verzoeker later nog zijn paspoort overmaakte.

2.9. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, vast dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en aldus dient te bewijzen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, zo stelt de gemachtigde van de staatssecretaris, dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoeker en zijn vader in het land van herkomst, hetgeen verzoeker met de door hem overgemaakte documenten niet heeft aangetoond.

2.10. Na een theoretische uiteenzetting benadrukt verzoeker onder punt B van zijn eerste middel dat hij nog een student is en altijd ten laste heeft geleefd van zijn vader, zowel in Kameroen als in België. Verzoeker stelt dat hij de afhankelijkheidsband in België had aangetoond door toedoen van de inkomstenfiches van zijn vader en de OCMW-attesten en dat hij de afhankelijkheidsband in het land van herkomst had bewezen aan de hand van de bewezen geldstortingen.

2.11. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde betreffende het neergelegde OCMW-atteest vast dat uit dit attest *“blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun ontving van het OCMW. Er werd echter geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat ook betrokkene geen financiële steun van het OCMW ontvangt.”* Verzoeker stelt in zijn middel dat er sprake is van een misverstand tussen hem en de gemeentediensten over welke documenten er dienden te worden overgemaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf toegang heeft tot de gegevensbank van de OCMW's en dus zelf kon controleren of hij al dan niet financiële steun ontvangt. Verzoeker wijst er daarbij verder op dat hij ook geen steun kan ontvangen van het OCMW omdat hij samenwoont met zijn vader en deze als gezinshoofd over voldoende middelen beschikt. Met zijn betoog toont verzoeker echter niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris onjuist zou zijn dat er geen attest voorligt waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun van het OCMW ontvangt. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers gezinshereniging een aanvraagprocedure betreft, waarbij de bewijslast bij de indiener zelf rust. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij poneert dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om zijn situatie nader te onderzoeken. Verzoeker diende zelf de nodige bewijzen over te maken en kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Verzoeker kan overigens niet dienstig voorhouden dat er een misverstand zou bestaan over de vraag welke documenten er dienden te worden neergelegd, aangezien in de bijlage 19ter duidelijk werd aangegeven dat er een attest van het OCMW moet worden neergelegd waaruit dient te blijken dat *“(…) beide personen geen steun ontvangen (…).”* In zoverre verzoeker thans een aantal nieuwe bewijsstukken aanbrengt teneinde aan te tonen dat zijn vader en diens vrouw over voldoende bestaansmiddelen beschikken (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3) en thans ook een attest van het OCMW aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen financiële steun geniet (Verzoekschrift, bijlage 4), dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat deze aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. De Raad kan met deze stukken geen rekening houden aangezien hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Bovendien dateert het attest van het OCMW d.d. 1 februari 2017, dat verzoeker thans aanbrengt, van na het nemen van de bestreden beslissing.

2.12. Met betrekking tot het bewijs van afhankelijkheid toen verzoeker nog in het land van herkomst verbleef, beaamt verzoeker dat uit het attest van *Moneytrans* niet blijkt dat de referentiepersoon aan hem geld overmaakte. Volgens verzoeker werden de geldstortingen gedaan op naam van verscheidene familieleden die hem hebben opgevoed en aan wie zijn vader geld overmaakte om hem te ondersteunen. Verzoeker somt deze personen op en verwijst naar een aantal door hen afgelegde verklaringen (Verzoekschrift, bijlage 5) waaruit zou moeten blijken dat het overgemaakte geld diende om hem te onderhouden. De Raad treedt de gemachtigde van de staatssecretaris bij dat de door verzoeker overgemaakte lijst van *Moneytrans* nergens de naam van verzoeker bevat. Het komt dan ook geenszins kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de staatssecretaris dienaangaande in de bestreden beslissing oordeelde dat *“(…) Aangezien niet uit dit attest blijkt dat de referentiepersoon geld overmaakte aan betrokkene kan het voorgelegde document niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon. (…)”* Uit de huidige verklaring van verzoeker blijkt trouwens dat hij in zijn land van herkomst rechtstreeks door andere familieleden werd bijgestaan en dus hoogstens zeer onrechtstreeks door zijn vader werd ondersteund. Verzoeker slaagt er dus niet in de motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Bijkomend dient te worden aangestipt dat de thans overgemaakte verklaringen van familieleden (5 februari 2017), allen dateren van na de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee uiteraard geen rekening kon houden. De affirmatie van verzoeker dat zijn vader zijn zoon altijd zal blijven steunen, doet hieraan geen afbreuk. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus rechtsgeldig concluderen dat er geen bewijs voorligt dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

2.13. In een derde onderdeel van zijn eerste middel gaat verzoeker in op de overweging dat hij niet heeft aangetoond dat hij zelf niet over inkomsten en eigendommen beschikt in zijn land van herkomst. Volgens verzoeker is er ook hier sprake van een misverstand met de gemeentediensten en dacht hij

dat hij bewijzen diende over te maken aangaande de financiële situatie van zijn vader, de referentiepersoon, “(...) *met het oog te bewijzen dat zijn vader over genoeg bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen. Het klinkt ook logisch: hoe zou zo'n jonge man die altijd ten laste van zijn vader in Kameroen heeft geleefd over inkomsten en eigendommen kunnen genieten? (...)*” De Raad meent dat echter duidelijk blijkt uit de bijlage 19ter dat verzoeker bewijzen diende over te maken waaruit blijkt dat hijzelf in zijn land van herkomst onvermogen is en dat hij daarnaast moet aantonen dat zijn vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen: “(...) *bewijzen van onvermogen (geen inkomsten en eigendommen in het land van herkomst) (...) - inkomsten van de Belgische referentiepersoon (T.(...) N.(...), H.(...)) (...)*”. Verzoeker oppert dat het logisch is dat hijzelf nooit inkomsten en eigendommen in Kameroen heeft gehad, maar dit ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om hiervan een concreet bewijs te leveren. Verzoeker beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris speculeert “(...) *over het bestaan van inkomsten in het land van herkomst, zonder andere bewezen van de afhankelijkheidsband in aanmerking te nemen (...)*”, maar dit is geenszins het geval. Volgens verzoeker is het perfect mogelijk dat iemand die over bestaansmiddelen beschikt toch nog ten laste valt van een familielid met “(...) *hogere (...)*” bestaansmiddelen. Hierin kan verzoeker niet worden bijgetreden. Het Europees Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, §43), zoals bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), aangegeven dat het noodzakelijk is dat de derdelander “(...) *niet in zijn basisbehoeften (...)*” kan voorzien om zoals *in casu* gezinshereniging te kunnen aanvragen als bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie die ouder is dan 21 jaar.

2.14. Door “(...) *(t)enslotte (...)*” in zijn eerste middel te stellen dat er disproportionele bewijslast op hem wordt gelegd, en nogmaals te hameren op het feit dat hij wel degelijk ten laste is van zijn vader, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.15. Onder punt B van zijn tweede middel haalt verzoeker een schending aan van de hoorplicht. De Raad wijst er op dat de hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, los van een wettelijke bepaling, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379).

In zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, wel als een dergelijke maatregel dient te worden beschouwd, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat hij in het kader van de aanvraagprocedure niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Verzoeker heeft zijn standpunt kunnen uiteenzetten en heeft de mogelijkheid gehad om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In zoverre verzoeker verwijst naar de stukken die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, dient te worden opgemerkt dat deze dateren van na de bestreden beslissing zodat hij deze evenmin kon aanbrengen indien men hem vóór het nemen van de beslissing de kans zou hebben gegeven om deze neer te leggen.

2.16. Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, dient te worden aangestipt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181).

2.17. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een manifeste beoordelingsfout, noch een schending van de hoorplicht werden aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN